

[Ib Christensen]

baggrund, som gør, at det måske på visse punkter kan virke irrationelt, er billigst i økonomi, mest effektivt med hensyn til service og avanceret med hensyn til produktudvikling osv., altså med andre ord helt i toppen, når det drejer sig om lande, med hvilke vi med rimelighed kan sammenligne os. Det er sket, nogle vil måske sige på trods af strukturen, men andre – og dem hører jeg til – vil sige måske netop på grund af strukturen. Rent faktisk er der en sund kappestrid – for konkurrence kan man vel ikke tale om, da hvert koncessioneret selskab har sit område. En sund kappestrid har der rent faktisk været, ikke mindst i øvrigt med JTAS som foregangsled. Der har været en vis kappestrid på serviceområdet og med hensyn til andre ting, som har været ganske sundt og billiggørende, effektiviserende og produktudviklende. Det skal man ikke slå i stykker. Det ville ske, tror jeg, hvis man lavede et egentligt statsligt enhedstelefonvæsen.

Man har her, må man sige, en lykkelig blanding af offentlig og privat virksomhed. Man har ifølge sagens natur koncessioner, fordi det rent faktisk er et monopolområde; men samtidig har man også forretningsmæssig frihed, således at man opnår, at virksomhedsledelserne i disse koncessionerede selskaber føler sig som en slags forretningsforetagender med en kommerciel indstilling til tingene, samtidig med at medarbejderne har, hvad der er på alle gode og sunde virksomheder både i offentlig og privat regie, en betydelig grad af korpsånd. Det sker, samtidig med at der er en ganske effektiv samfunds kontrol med monolet, og samtidig med at de koncessionerede selskabers ansatte har en tryghed i ansættelsen, der er lige så stor som inden for egentlig offentlig virksomhed, egentlig statslig eller kommunal virksomhed.

Derved opnår man altså en samlet sum af gode virkninger til gavn både for samfundet og for selskaberne og deres ansatte. Det skal man ikke slå i stykker, og det håber jeg heller ikke at ministeren tilstræber. Det siger han at han ikke tilstræber, sådan fortolker jeg hans redegørelse.

Vi har afskrækkende eksempler på statstelefon i Sønderjylland, som også er blevet udsultet ved manglende anlægsbevillinger, men også inden for P & T-væsenet som helhed er der meget nærliggende og klare eksempler

på, hvordan statsdrift kan være, når den er ringest.

Ministeren siger i redegørelsen, at det nuværende telefontilsyn ikke er godt nok og effektivt nok, og at der er enighed om det. Der er sikkert ingen tvivl om, at den teknologiske udvikling på dette område, der jo er rivende, beforder nødvendigheden af en yderligere koordinering. Men vi er noget skeptiske og ængstelige, når det, samtidig med at man argumenterer for denne yderligere koordinering, understreges, som det hedder i ministerens redegørelse, at systemet må have indbygget en sikkerhed i sig for, at sagen føres frem til behandling og afgørelse, om fornødent hos ministeren for offentlige arbejder. Det er, ligesom det skinner igennem det hele, at der nu skal være en stærkere statslig styring. Det viser sig også, at statens teleråd i sin sammensætning klart er domineret af offentlige repræsentanter, medens de, der egentlig har noget i klemme, nemlig telefonabonnenterne, henvises til et rådgivende organ uden nogen som helst indflydelse overhovedet, og det erhvervsliv, der også er meget afhængigt af telekommunikationen, placeres samme sted. Det er ikke umiddelbart betryggende.

I samme omfang dette statens teleråd får pålagt eller tiltager sig større opgaver ved en håndfast udnyttelse af koncessionerne og ved selve sit instrument – Post- og Telegraafforeningen ytrer i sit brev til os jo ønske om, at man skal have en klar statslig styring og et mægtigt apparat bag statens teleråd – er vi bekymret for, at man i realiteten ad bagdøren får dette statslige enhedstelefonvæsen, som ministeren forsværger at ville være med til. Derfor er vi i hvert fald meget vagtsomme over for regeringens konkrete forslag, når de kommer senere, og vi vil navnlig satse på at hindre en sådan udvikling. Ganske vist skal vi have stærkere og bedre effektiv koordinering, og vi skal undgå ressourcspild, men vi skal altså heller ikke sætte nogle af de gunstige ting over styr, som er indbygget i det nuværende system, og vi skal ikke have opbygget et mægtigt statsligt apparatur gennem statens teleråd.

Vi kan også tilslutte os, at Sønderjylland føres ind under Jysk Telefons område, og at Møn kommer under KTAS. Det forekommer at være rene anakronismer, at det ikke er